

## Til § 28.

Den hertil foreslaaede Tilspøelse er fket af Hensyn til, at det i den nu bestaaende Praxis antages, at Patentfager høre under Politirets Behandling, hvilket kun er lidet stemmende med deres Bæsen.

## Til den nye § 31.

Det er indlysende, at Lovens Gjennemførelse vil udkræve Foranstaltninger, der maa gjøre det nødvendigt at udsætte dens Strafftræden noget.

## II.

For Udvalgets Mindretal (Bajer, Faaborg, N. Larsen og D. Pederfen) stiller det sig som utvilsomt, at den Eneret, Regjeringen for Tiden bevilger Opfindere af industrielle Foretagender, indskrænker den fri og lige Adgang til Erhverv ved den paagjældende Opfindelse, saalænge Eneretsbevillingen eller Patentet gjælder. Utvilsommere kunde det synes, om slige Eneretsbevillinger maa henregnes til de „Indskrænkninger i den frie og lige Adgang til Erhverv“, hvorom Grundlovens § 83 byder, at de „skulle hæves ved Lov“. Dette skulle de nemlig ikke, dersom det kan godtgjøres, at de ere „begrundede i det almene Vel“. Det første Spørgsmaal, som naturlig reiser sig ved Behandlingen af et Lovforslag som nærværende, er derfor, om det almene Vel virkelig kan siges at kræve Patentbeskyttelsens Opretholdelse.

Dette Spørgsmaal tror Mindretallet at maatte besvare afgjort benegtede. Patentbeskyttelsen hindrer Prisernes naturlige Fald; den hæmmer det industrielle Fremstridt ved at undbrage patenterede Gjenstande en saa altsidig Prøvelse og udbrædt Brug, som ellers kunde fremstykke deres Forbedring; den svækker Lyften til at gjøre Opfindelser derved, at den saa ofte lader den ene høste Lønnen for den Andens Arbeide; den leder følgestrengt til unaturlige Indførselsforbud; og den fremkalder paa Grund af Rapløbet efter Eneretsbevillingerne ikke sjældent Spioneri, Chikane, Svig og anden Uærlighed, ligesom den ogsaa frister til „Sumbug“, forargelig „Reklame“ og „Patentffjovveri“. Baade af nationaløkonomiske og moralske Grunde maa Patentbeskyttelsen saaledes anses skadelig for „det almene Vel“; og kun hvis den var nyttig for samme, vilde det være stemmende med Grundlovens Mand at opretholde denne Beskyttelsesmaade.

Idet man saaledes er kommen til den Erkjendelse, at Patentbeskyttelsen hører til de „Indskrænkninger i den frie og lige Adgang til Erhverv“, som ifølge Grundlovens Løfte (§ 83) „skulle hæves ved Lov“, kan man ikke tilraade Vedtagelsen af noget Lovforslag, der tilfigter nærmere at ordne ved Lov en Beskyttelse som den, der hidtil er givne ved Meddelelsen af slige Eneretsbevillinger.

Man vilde ei engang have kunnet tilraade det, dersom Grundloven ikke havde indeholdt en Bestemmelse som ovennævnte. Al hidtidig Patentlovgivning medfører nemlig saa store Ulemper, at det er tvivlsomt, om disse endog kun tilnærmelsesvis opveies af de Fordele, som opnaaes derved. Der viser sig nemlig atter og atter tilbagevendende praktiske Vanskeligheder ved Afgjørelsen af en Mængde Spørgsmaal, saaledes: om en Opfindelse er ny eller virkelig; hvem der er den egentlige Opfinder; om Noget ikke omtrent samtidigt er opfundet eller iværksat af flere, og hvem der i saa Fald bør have Fortrinsret til Patentet; om Opfindelsen ikke snarere maa kaldes en videnskabelig Opdagelse end en industriel Opfindelse osv. Det ligger desuden i selve Patentvæsenets Natur, at en Patentlov i sin Anvendelse altid maa blive mer eller mindre uretferdig, fordi den ikke kan tage Hensyn til en Opfindelses større eller mindre Værd i og for sig, dens sandsynlige Nytte for Samfundet, dens Forarbeiders eller Udførelses Bekostelighed m. m.; thi om Loven end tillader, at nogle Patenter varer længer og betales dyrere end andre, maa Skjønnets dog altid tages forud, og da det her gjælder om Forhold, som afhænger af fremtidige Konjunkturer, bliver Skjønnets altid mer eller mindre unpiagtigt, hvorfor den med Patentet tilfigtede Belønning for Opfinderen saa godt som aldrig bliver afpasset efter Fortjeneste, ja tidt ei engang kommer den virkelige Opfinder til Gode. Dertil komme de Vanskeligheder for Domstolene, som oplaa derved, at Paadømmelsen af Sager om Patenter som oftest kræver tekniske Forundersøgelser, hvoraf de færreste Dommere for Tiden er i Besiddelse; vel kan man undgaa denne Ulempe derved, at Loven henviser slige Sager til Administrationens Afgjørelse, men det indses let, at derved andre og større Ulemper kunne reise sig. Endelig maa der ved Patentlovgivning tages flere internationale Hensyn, og disse fremkalde nye Vanskeligheder, af hvilke adskillige næppe ville kunne overvindes, før de vigtigste industrielle Lande, muligvis gjennem en international Patentkommission, ere blevne enige om Grundsetningerne for en ensartet Patentlovgivning, — forsaavidt man ikke heller vil gaa den modsatte Vej og ophæve Patentbeskyttelsen. Al ovennævnte og flere praktiske Ulemper have viist sig i de forskjellige Stater, synes ogsaa at fremgaa deraf, at Patentlovene have været Gjenstand for idelige Ændringer uden dog at tilfredsstillende, at der hos mange, og det blandt særdeles sagkyndige Mænd, næres et levende Ønske om at komme bort fra Patentvæsenet, at Holland, efter Regjeringens Initiativ, afskaffede det 1869 efter at have sølt en Patentlovs Ulemper siden 1817, og at det industrielle udvillede Schweiz hidtil har undværet det, ja endog afgjort har modsat sig Forsøg paa at indføre det.

Uagtet det nævnte Mindretal altsaa maa fra- raade Vedtagelsen af en dansk Patent-